

Jordi Sedó

ÀNIMA DE SAL



V I E N A
E D I C I O N S

I

La carreta es va aturar amb un grinyol. Els esbufecs del cavall i el nerviós repic de ferradures contra el terra rocós anunciaven la fi del viatge. Uns inesperats lladrucs de benvinguda van interrompre el silenci circumdant i l'Antoine es va fixar en aquell animal, que agraïa sorollosament l'arribada dels visitants. Llavors, va mirar el caporal, que no havia badat boca en tot el viatge, com interrogant-lo per la seva presència.

—*Es del titular de la instal·lació. Tendrá que hacerse cargo de ella, no más...*¹ —va informar-lo.

Llavors, va baixar d'un salt i li va oferir la mà. L'Antoine, una mica atordit pel pesat viatge, semblava acusar encara el trontoll del vehicle, però, amb un gest que pretenia ser amable, va rebutjar l'ajuda que li brindava el militar. Un cop a terra, va agrair l'aire salat i pur i la visió d'aquella aigua blava i embravida que havia de formar part del seu entorn durant un breu però indefinit període de temps. El sol, que encara lluïa generós i rogenc damunt del mar, darrere del qual havia d'amagar-se ben aviat, contribuïa a mitigar, en aquell indret apartat del món, la fredor de l'ànima que sempre duu al sarró la soledat.

La gossa anava nerviosament al davant i al darrere dels dos homes i, de tant en tant, erràtica, llançava un lladruc al vent. Era d'una raça indeterminada, de pèl curt d'un color torrat clar, d'aspecte bondadós i de considerable volum. L'Antoine es va ajupir i li va fer unes quantes moixaines, que l'animal va

1. «És del titular de la instal·lació. Se n'haurà de fer càrrec...»

brebre amb agraïment. El caporal, que ja havia començat a caminar cap a la petita edificació, es va aturar davant la porta i es va treure un manyoc de claus de la butxaca. L'Antoine va alçar la vista i va dirigir la mirada cap a la torre, que era al costat, alta i esvelta, dreçant-se orgullosa per damunt de l'horitzó. Després, es va centrar en la caseta que hi havia just al peu, on el caporal provava claus fins que va trobar la correcta. Al costat, hi havia un modest hort amb unes quantes tomaqueres, enciams i altres hortalisses i, una mica més enllà, l'aljub on es recollia l'aigua de pluja que abastia l'habitatge. Finalment, el caporal va aconseguir obrir la porta i li va mostrar l'interior de la casa. Hi havia el menjador i la cuina en una única peça molt espaiosa, dues portes que donaven accés a sengles habitacions i una altra on hi havia la comuna, que desguassava directament al mar. Una estufa de carbó col·locada al mig del menjador prometia alleugerir els rigors de l'estació hivernal, encara llunyana, i dos parells de finestres, dues encarades a l'est i les altres dues, a l'oest, asseguraven la claror pràcticament tot el dia. En un racó, hi havia una taula amb l'estació de ràdio, mitjançant la qual s'havia de realitzar la comunicació amb l'operador de guàrdia de la base sempre que fos necessari i, almenys, un cop al dia, obligatòriament.

Després, van tornar a sortir i el caporal, que anava donant-li indicacions succintes de com funcionava tot i li explicava, amb el mínim nombre de paraules possible, on era cada cosa, va acompanyar l'Antoine fins a la torre, una construcció metàl·lica de planta quadrangular, forma que la singularitzava entre totes les altres que hi havia al país. Van entrar-hi i els va acollir una temperatura notablement més alta que la de l'exterior. Era una única sala, sense cap finestra, presidida per una escala de mà, també metàl·lica, soldada a la paret i, de dalt de tot, penjaven les llargues cadenes del mecanisme de

rellotgeria. El militar el va convidar, amb un gest, a iniciar l'ascens. Un cop dalt, van sortir al balcó circular que hi havia al voltant de la llanterna protectora de les lents. Els acollí un vent sever. Era un vent perfumat pel salnitre. Un vent potent que, a baix, no es percebia amb tanta intensitat. Tenia tanta força que obligava l'Antoine, insegur, a aferrar-se a la barana. S'aturà un moment i se subjectà la gorra. Mirà cap a l'oest. El Pacífic jeia inquiet però majestuós als seus peus i, com a testimoni de la seva força, l'oceà feia petar l'aigua sorollosament contra les roques un cop i un altre, tossudament, com intentant posar de manifest tot el seu poder. Un estol de corbs marins va passar arran de la torre, mentre unes gavines sobrevolaven el mar a poca altura buscant alguna cosa per a menjar. Mentrestant, el caporal continuava donant-li breus indicacions sobre la instal·lació.

Llavors, va fer una pregunta a l'Antoine que aquest no va entendre perquè, tot i que ja feia tres anys que havia arribat al país, encara tenia algun problema per a entendre el castellà quan la comunicació no es produïa d'una manera clara i sense interferències. L'escassa vida social que havia dut en aquell infortunat període de la seva vida no li havia donat la possibilitat de fer-hi gaires més avenços. Com que el caporal no li repetia la pregunta, va pensar que devia ser innecessari respondre i va continuar avançant per l'estret balcó. S'aturà de nou i ullà l'horitzó, ara pel costat sud. El riu Pinotalca, d'amplada considerable en aquell tram final, discorria mansament, molt a la vora de la torre, a uns escassos dos-cents metres, per morir contínuament, un cop i un altre, a cada instant, eternament, aportant les seves aigües al mar responsablement, fent la seva contribució perquè no es trenqués el cicle. A l'est, una vasta extensió de roca i bosc sense cap casa ni rastre de vida humana. I allà, lluny, ben lluny, darrere les muntanyes, hi de-

via haver la ciutat de Talca, que havia abandonat tot just el dia abans.

Mentrestant, l'altre mariner, que completava l'acompanyament militar, ja havia descarregat els queviures necessaris per a unes setmanes i els havia anat deixant dins la casa, damunt la taula del menjador. També havia arraconat les dues maletes que duia l'Antoine a la vora de l'estació de ràdio i havia obert les portes de les dues habitacions perquè es ventilessin. A la de matrimoni, que donava a la banda oest, el mariner havia col·locat roba de llit damunt del matalàs nu, on només hi havia dos coixins sense coixinera. A l'altra habitació, amb dos llits individuals, hi havia els efectes personals del militar que ocupava la casa.

Abans que marxessin els dos mariners destacats per a fer aquell servei, l'Antoine va voler saber com es deia la gossa.

—*Creo que se llama Niebla*² —va dir, sorrut, el caporal.

Llavors, aquest pujà novament al pescant i l'Antoine s'acomiadà dels dos homes amb una mà alçada, mentre la carreta girava cua i començava el viatge de tornada amb el mateix grinyol que quan havia arribat. Seguí el modest vehicle amb la mirada fins que es va perdre en la llunyania i, després, entrà novament a la casa, seguit per la gossa, i s'assegué al menjador.

—*¡Ñebblá!* —va cridar-la.

2. «Em sembla que es diu Niebla.»